

Starosta si vůči Johnovi mohl dovolit podobnou familiárnost jen proto, že ve školním roce 1966 společně chodili do páté třídy chlapecké školy ve Vatenville. Jejich dočasné a povrchní přátelství končilo a začínalo s letními prázdninami jejich dětství. Tato léta Johnovi rodiče, žijící opět v Paříži od roku 1968, i později pravidelně trávili ve stejné vesnici.

Starosta se zdržel představování a bradou ukázal směrem k plátěnému pytlí, který ležel zmuchlaný Johnovi u nohou.

„No teda, nic moc ten tvůj úlovek! Viděls všechno, co jsem nasbíral já?“

V ruce třímal jako nějakou trofej svůj ze tří čtvrtin plný pytel. John se sám sebe ptal, jaké podobné klišé Agostini po výrazech *Dobry starý brach John a nic moc úlovek* bez ostychu použije.

„No jo“, řekl ironicky. „To víš: staří levičáci s dlouhýma vlasami umí akorát tak napravovat svět kouřením jointů a taky pořádně podojit systém. Ale když by měli přiložit ruku k dílu zároveň s ostatníma, tak to už se jich netýká.“ Dobře věděl, že jeho agresivita je projevem závisti, kterou vůči Agostinimu pociťoval. Odmítl přijmout, že takový hulvátský chvastoun mohl být oficiálně pověřen mocí, které byl on sám, ačkoliv mnohem víc vzdělanější a s mnohem větším odstupem vůči světu, podřízen. Aby zmírnil tento svůj záchvat hořkosti, pokusil se, zároveň s malým pokývnutím hlavy, což měl být pozdrav pro všechny ostatní, vystříhnout široký a upřímný úsměv směrem k manželce a kolegům, typu: „On ví dobře, že to říkám ze srandy.“

„*Starý levičák, starý levičák*“, zopakoval Agostini, aniž by se nechal vyvést z míry, „starý levičák, který si i tak může dovolit předčasný pohodlný důchod u moře díky dědictví po papínkovi...“

Tento výrok vyvolal u parlamentního asistenta krátké posměšné odfrknutí. Johnův obličej se zbarvil do ruda.

„OK, vyhráls.“

Překvapen nečekanou Agostiniho odpovědí John usoudil, že pro zachování čestné tváře mu už nezbyvá nic jiného než pokora. Zároveň se sám sebe ptal, jakou část této dokonale trefné poznámky bylo nutno přičíst na vrub Sarkozyho vzestupu prvního období, někdy mezi květnem a říjnem 2007. Bylo to v čase onoho pověstně pozeňnaného období, kdy bylo ve Francii možné beze studu přiznat, že jste příznivci pravice.

Jelikož to ale vypadalo, že povoleny jsou všechny rány, rozmyslel si to a rozhodl se zaútočit na stále stejně napjaté struně falešného kamarádství:

„No a ty brýle a tričko LAPD, to máš, abys vypadal jak velkej kápo?“

„Ale ne!“, rozveselil se Agostini a pevnějším tónem řekl, že on je NYPD („enuájpidý“)! Přece jen je třeba se trochu odlišit!

Z výrazu uspokojení, který se mu objevil na obličeji, se dalo vyčíst, že od chvíle, kdy přišel na pláž bezpochyby čekal, až na to někdo dostatečně pozorný poukáže, a dá mu tak příležitost vytasit svou předem připravenou odpověď. Na chvíli nechal ve vzduchu viset její účinek a pak s falešnou starostlivostí pokračoval:

„Tak jak jdou obchody? Ještě ti jich zbývá hodně, obrazů tvého otce, nebo už jsou všechny prodané?“

John si lehce povzdechl. Je šílené, jak může vykonávání moci zprostit člověka základní ohleduplnosti a trpělivosti vůči druhým. Mezi řádky své arogance Agostini právě odhalil, proč šel oklikou jen proto, aby ho pozdravil.

Celkově velmi dobře, B